

roiased riided ärra, ning aias temmale puhad riided ülle. Senni koue hümminne läks ülle, taewas selletas ennast ära, ja päike hakkas sojaste paistma. — Pärrast ärkas se waene innimenne rõnisaste ommast unnest ülles, ja andis ennast rähküle jumma: la armust, omma patto pärrast.

Ö p p e t u s.

Se unne näggeminne näitab, kuida üks: si innimenne ei woi jummalal digusse vasta, sepärrast et meie keik patto porri sisse olleme langend ja nenda ennast sellega roias: tand. Peame meie agga jummalal armust ja hallastusfest kinni, siis on meitel julgus, et meie patto häddast saame ärra peästetud,

Raks Waimolikkud

Erđostimisse : Lau sud.

Kui minna waene Partume
Mo Pattud arwan játrele,

Táis Kartust siis mo Süddal saab,
Ja minno Hirmuks tunnistab:
Muud polle lota Pattuse,
Kui Põrgo Piin ja Wallo seál;

Ta Jummalat on wiinhastand,
Se läbbi sedda Palgakts saand,
Et peab temma Palle eest
Seál sadetama iggawest
Se sure Wallo Tulusesse,
Mis waewab Pattust kurjaste.

Saab se mind raskest ehmatand,
Mo Süddant kängest hirmutand,
Siis mõtlen: Wåårt ma ollen ful,
Et Jummal teeks ka nenda mull,
Et ilma Hallastusseta
Mind lükkaks Põrgo Armota.

Agga ta Sanna ütsib meis,
Et teminal helde Issa Meel;
Ta on Maisma armastand,
Et se ful tedda wiinhastand;